

Dosar nr. / /2011*

Ședința publică din data de 2012

Grefier:

În lipsa părților.

INSTANȚA
Deliberând constată:

Prin această decizie s-a dispus anularea parțială a Deciziei de Impunere, cu privire la suma de lei (lei TVA, cu majorări

aferente de lei, lei impozit pe profit cu majorări aferente de lei); desființarea Deciziei de Impunere cu privire la suma de lei (lei TVA, cu majorări de întârziere aferente de lei, lei impozit pe profit, cu majorări de întârziere aferente de lei) și efectuarea unei noi reverificări cu privire la această sumă, pentru aceeași perioadă și același obiect al contestației.

S-a dispus de asemenea, respingerea contestației cu privire la suma de lei, reprezentând lei impozit pe profit, și lei majorări de întârziere aferente.

În raport de această stare de fapt, reclamanta a promovat acțiunea introductivă, solicitând atât anularea parțială, a Deciziei de Impunere nr.

/2010 și a Deciziei nr. /2010, cu privire la suma lei, cât și anularea dispoziției de reverificare. S-a solicitat de asemenea și exonerarea reclamantei de la plata obligațiilor fiscale stabilite prin Decizia de Impunere nr. /2010, adică a acestei sume de lei, cu excepția sumei de lei, reprezentând lei impozit pe profit, și lei majorări de întârziere aferente.

Raportat la aceste petite, care de altfel reprezintă punctul 2 din dispozitivul Deciziei nr. /2010, s-a apreciat lipsa de interes a reclamantei în promovarea acțiunii, susținându-se de către prima instanță că reclamanta are posibilitatea, în cazul în care este nemulțumită de noul Raport de Inspecție Fiscală, dispus a fi efectuat, să promoveze o nouă contestație, în baza art. 205 și urm. Cod procedură fiscală.

Este de observat, în raport de această stare de fapt și de considerentele reținute de către prima instanță, că nemulțumirea reclamantei viza pct. 2 din dispozitivul Deciziei nr. /2010, aceasta solicitând anularea Deciziei de Impunere nr. /2010, apreciind nelegală soluția organului fiscal, de desființare parțială a Deciziei de Impunere, cu privire la suma de lei, și urmată de reverificarea societății.

În aceste condiții, ceea ce trebuia să cerceteze instanța de fond, era legalitatea măsurii de desființare a Deciziei de Impunere, pentru că, temeiurile care stau la baza acestei măsuri, sunt vădit diferite de cele care ar fi putut conduce la anularea Deciziei.

Așadar, este cert că, pentru reclamantă, situația creată prin desființarea parțială a deciziei, este una mai grea decât cea a anulării deciziei, aceasta din urmă fiind mult mai favorabilă, motive pentru care a și promovat de altfel prezenta acțiune, prin care a urmărit anularea Deciziei și cu privire la această sumă de lei, cuprinsă în pct. 2 din dispozitivul Deciziei nr. /2010.

Acesta este, de altfel, interesul urmărit de reclamantă în prezenta cauză, neputându-se susține, deci, cu suficient temei că această parte ar fi lipsită de interes în promovarea prezentului litigiu.

Este adevărat că, dispoziția de desființare parțială a Deciziei, în sensul celor de mai sus, este favorabilă reclamantei în raport de o eventuală respingere însă, în condițiile în care această parte nu a achiesat la cele decise prin această Decizie, este cert că acesteia nu-i putea fi

îngrădit accesul la justiție, pentru a cere și, eventual, a obține anularea Deciziei de Impunere.

Pentru aceste considerente, Curtea a apreciat că hotărârea atacată este nelegală, fiind pronunțată cu aplicarea greșită a dispozițiilor legale, ceea ce, în prezenta cauză, reprezintă o realizare a motivului de nelegalitate prev. de art. 304 pct. 9 Cod procedură civilă, ceea ce atrage admiterea recursului promovat în cauză, potrivit art. 312 alin. 1 Cod procedură civilă, soluția care se impune fiind casarea hotărârii atacate și trimiterea cauzei spre judecare, în fond a cauzei atacate, potrivit art. 312 alin. 5 Cod procedură civilă.

În rejudecare, cauza s-a înregistrat la această instanță sub nr. / /2011*, la data de .2012.

Examinând actele și lucrările de la dosar, în raport de considerentele deciziei de casare, Tribunalul reține următoarele:

Reclamanta solicită anularea parțială a Deciziei de impunere nr. .2010 emisă de Activitatea de Inspecție Fiscală din cadrul Direcției Generale a Finanțelor Publice a Județului Harghita, respectiv a sumelor de lei taxa pe valoarea adăugată; lei majorări de întârziere aferente taxei pe valoarea adăugată; lei impozit pe profit; lei majorări de întârziere aferente impozitului pe profit; precum și obligarea Direcției Generale a Finanțelor Publice a Județului Harghita - Compartimentul de Soluționare a Contestațiilor, la modificarea punctului 2 din dispozitivul Deciziei nr. / .2010 de soluționare a contestației, în sensul anulării Deciziei de impunere nr. / .2010 pentru suma de lei reprezentând: lei taxa pe valoarea adăugată; lei majorări de întârziere aferente taxei pe valoarea adăugată; lei impozit pe profit; lei majorări de întârziere aferente impozitului pe profit, inclusiv a dispoziției de reverificare.

Totodată, reclamanta solicită exonerarea sa de la plata obligațiilor fiscale stabilite prin Decizia de impunere nr. / .2010, cu excepția sumei totale de lei reprezentând suma de lei impozit pe profit; lei majorări de întârziere aferente impozitului pe profit.

Se reține că, în luna septembrie 2009, societatea reclamantă a fost supusă unei inspecții fiscale din partea D.G.F.P. Harghita, fiind emisă Decizia de impunere nr. / .2009.

Reclamanta a formulat contestație împotriva acestei decizii, iar pârâta prin Decizia nr. din .2010 a dispus desființarea Deciziei de impunere nr. / .2009, urmând ca organele de inspecție fiscală să procedeze la o nouă verificare, ținând cont de prevederile legale aplicabile în speță și de cele precizate prin această decizie.

În urma celei de al doilea verificări, s-a emis Decizia de impunere nr. / .2010 prin care s-au menținut constatările primei verificări, adăugându-se majorările și penalitățile aferente perioadei scurse între cele două acțiuni de control.

Reclamantă s-a adresat din nou organului emitent, solicitând anularea în tot sau în parte a Deciziei de impunere. Pârâta prin Decizia

nr. / .2010 a dispus anularea parțială a Deciziei de impunere nr. /
.2010 pentru suma totală de lei, reprezentând:

- lei taxa pe valoarea adăugată,
- lei majorări de întârziere aferente taxei pe valoarea adăugată,
- lei impozit pe profit,
- lei majorări de întârziere aferente impozitului pe profit.

S-a mai dispus desființarea Deciziei de impunere pentru suma totală de lei reprezentând:

- lei taxa pe valoarea adăugată,
 - lei majorări de întârziere aferente taxei pe valoarea adăugată,
 - lei impozit pe profit,
 - lei majorări de întârziere aferente impozitului pe profit și
- reverificarea cu privire la aceste sume. S-a respins contestația reclamantei cu privire la suma de lei, aceasta fiind achitată deja.

Acțiunea reclamantei nu vizează sumele de lei taxa pe valoarea adăugată, lei majorări de întârziere aferente taxei pe valoarea adăugată, lei impozit pe profit, lei majorări de întârziere aferente impozitului pe profit, anulate prin punctul 1 a Deciziei nr. / .2010 atacate.

Suma de lei reprezentând taxa pe valoarea adăugată, prevăzută la pct.2 din dispozitivului Deciziei nr. / .2010 ca fiind doar desființată din cuprinsul Deciziei de impunere nr. / 2010, reprezintă taxa pe valoarea adăugată aferentă celor 33 de facturi emise de S.C. S.R.L., în valoare totală de lei și verificate cu

ocazia primei inspecții.

Prin Decizia nr. / .2010 se reține că, organele de inspecție fiscală în urma reverificării au efectuat constatări noi, ceea ce contravine normelor legale în materie (fila 110, dosarul nr. / /2011). Astfel, dintre facturile emise de S.C. S.R.L., doar cele avute în vedere la prima inspecție pot constitui obiectul reverificărilor ulterioare, respectiv obiectul acestei cauze, nu și altele, care la prima inspecție au fost acceptate.

Suma de lei prevăzută la pct.2 din dispozitivului Deciziei nr. / .2010 reprezintă impozitul pe profit aferent celor 33 de facturi emise de S.C. S.R.L., în valoare totală de lei și verificate la prima inspecție, iar sumele de lei reprezentând majorări de întârziere aferente taxei pe valoarea adăugată și lei reprezentând majorări de întârziere aferente impozitului pe profit, sume prevăzute la pct.2 a dispozitivului Deciziei atacate, ca fiind doar desființate din cuprinsul Deciziei de impunere nr. .2010, sunt accesorii ale sumelor arătate mai sus, fapt pentru care vor urma situația principalului, conform principiului "accessorium sequitur principale", astfel cum s-a reținut de pârâtă la soluționarea celei de a doua contestații (fila 117, dosarul nr. / /2011).

Obiectul cererii reclamantei îl reprezintă sumele de lei TVA și lei impozit pe profit aferente facturilor emise de S.C.

S.R.L. și avute în vedere la prima verificare, respectiv accesoriile acestora - lei și lei majorări calculate. Sumele de lei impozit pe profit și lei majorări de întârziere aferente impozitului pe profit, pentru care contestația reclamantei a fost respinsă, au fost achitate deja, nefiind contestate.

Potrivit art. 216 alin.3 din OG nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, în urma soluționării contestației, prin decizie se poate desființa total sau parțial actul administrativ atacat, situație în care urmează să se încheie un nou act administrativ fiscal care va avea în vedere strict considerentele deciziei de soluționare. Conform alin.3/1 din același articol, soluția de desființare este pusă în executare în termen de 30 de zile de la data comunicării deciziei, iar noul act administrativ fiscal emis vizează strict aceeași perioadă și același obiect al contestației pentru care s-a pronunțat soluția de desființare.

Astfel cum rezultă din înscrisurile depuse la dosar, sumele contestate reprezintă TVA, impozit pe profit și accesorii aferente facturilor emise de către S.C. S.R.L. către reclamantă în baza lucrărilor executate conform contractului nr. / .2006, facturi achitate de către aceasta.

Reclamanta S.C. S.R.L. are ca obiect principal de activitate instalarea și furnizarea de internet la clienți persoane fizice și juridice, incluzând și service. În anul 2006 reclamanta a încheiat contractul de prestări servicii nr. / .2006 cu S.C. S.R.L., contract în baza căruia aceasta din urmă în calitate de prestator urma să instaleze și să activeze serviciul de internet la clienți și să aibă disponibilitate garantată pentru clienți (filele 119-120, dosarul nr. / /2011). Obligațiile contractuale fiind îndeplinite de către prestator, reclamanta a achitat cele 33 de facturi emise pentru efectuarea acestor servicii contractuale (filele 121-204).

Pârâta prin organele sale de control, reținând că, S.C.

S.R.L. nu și-a îndeplinit obligațiile declarative, nu a achitat TVA aferent sumelor încasate etc., a concluzionat că reclamanta S.C.

S.R.L. este cea care trebuie să achite TVA, impozit pe profit și majorări.

Din considerentele Deciziei nr. / din .2010, emisă de pârâtă în soluționarea contestației reclamantei formulată împotriva deciziei de impunere nr. /2009 și împotriva raportului de inspecție fiscală generală nr. /2010 (filele 82-96, dosarul nr. / /2011), rezultă că, organele de inspecție fiscală nu au făcut o analiză întemeiată asupra realității și necesității prestării serviciilor și bunurilor facturate de către SC

S.R.L., iar motivele invocate nu sunt în toate cazurile întemeiate pe constatări complete asupra tuturor împrejurărilor edificatoare în cauză. S-a reținut de asemenea, că din documentele aflate la dosarul cauzei nici organul de soluționare a contestației nu poate să se pronunțe asupra situației de fapt fiscale (fila 93, dosarul nr. / /2011)).

De asemenea, din considerentele deciziei nr. din .2010, emisă de pârâtă în soluționarea contestației reclamantei, formulată împotriva deciziei de impunere nr. /2010 și împotriva raportului de inspecție fiscală generală nr. /2010 (filele 82-96, dosarul nr. / /2011), rezultă că în cauză a rămas neclarificată deductibilitatea celor 33 facturi fiscale emise de S.C S.R.L. conform contractului de prestări servicii nr. / .2006 (fila 115, dosarul nr. / /2011).

Se reține că, pârâta nu a produs nici o dovadă în sensul că, organul de inspecție fiscală, prin cele două echipe de control, a verificat în mod concret dacă în urma contractelor încheiate cu clienții pe seama cărora S.C.

S.R.L. a instalat internet, prestația s-a efectuat în mod real sau dacă cele peste 1300 reclamații, au fost sau nu remediate, deși în cuprinsul deciziei se reține că, organul de inspecție fiscală „într-un fel recunoaște valabilitatea contractului, totuși, nu acceptă deductibilitatea niciunei facturi pe motiv că S.C S.R.L. nu demonstrează că serviciile au fost efectiv prestate, nerecunoscând ca documente justificative, contractele încheiate cu clienți și lista serviciilor cu problemele clienților, rezolvate” (fila , dosarul nr. / /2011).

Este adevărat că, potrivit art. 6 din OG nr. 92/2003, privind Codul de procedură fiscală, în exercitarea dreptului de apreciere, organul fiscal este îndreptățit să aprecieze, în limitele atribuțiilor și competențelor ce îi revin, relevanța stărilor de fapt fiscale și să adopte soluția admisă de lege, întemeiată pe constatări complete asupra tuturor împrejurărilor edificatoare în cauză, însă, instanța consideră ca fiind întemeiate susținerile reclamantei, în sensul că, organele de control nu își pot întemeia constatările doar pe aprecieri subiective, în cazul în care este posibilă verificarea directă și completă a situației de fapt. În speță, organul fiscal era îndreptățit să aprecieze realitatea și utilitatea serviciilor prestate, respectiv dacă aceste servicii au fost achiziționate pentru nevoile firmei și dacă sunt destinate în scopul realizării de operațiuni impozabile, în urma verificărilor concrete a prestațiilor efectuate de S.C. S.R.L.

Totodată, se apreciază ca fiind întemeiate susținerile reclamantei, referitoare la nerespectarea prevederilor art.9 (1) din OG nr.92/2003 cu privire la raportul de inspecție fiscală, precum și a obligației de reanalizare a obiectivelor controlului fiscal, independent de constatările primei echipe, aceste aspecte fiind reținute și de pârâtă cu ocazia soluționării contestației.

Potrivit art. 64 din OG nr.92/2003, documentele justificative și evidențele contabile ale contribuabilului constituie probe la stabilirea bazei de impunere. În cazul în care există și alte acte doveditoare, acestea vor fi luate în considerare la stabilirea bazei de impunere. Conform art. 65 alin.1, contribuabilul are sarcina de a dovedi actele și faptele care au stat la baza declarațiilor sale și a oricăror cereri adresate organului fiscal, iar potrivit alin.2 din același articol, organul fiscal are sarcina de a motiva decizia de impunere pe bază de probe sau constatări proprii.

Se reține că, nici cea de a doua echipă de control nu a respectat prevederile legale cu privire la sarcina probei, conform art.65 (2) din OG

nr.92/2003, chiar dacă această obligație a fost dispusă în mod expres prin decizia de soluționare a contestației, toate aceste aspecte fiind reținute și recunoscute în cuprinsul celei de a doua decizii de soluționare a contestației reclamantei.

În condițiile în care deciziile de impunere întocmite în sarcina reclamantei au fost desființate, respectiv, anulate de pârâtă în urma soluționării contestațiilor reclamantei, - prin Decizia nr. / .2010 fiind menținute doar obligațiile suplimentare de plată în sumă totală de lei, aceasta fiind achitată, - se reține că, organul de inspecție fiscală avea obligația de a efectua verificări în sensul dacă serviciile facturate de S.C.

S.R.L. au fost sau nu executate. În speță, cele 322 de contracte noi încheiate în urma executării prestațiilor S.C.

S.R.L. și cele defecțiuni remediate de acest prestator dovedesc îndeplinirea contractului și justifică plățile efectuate, conform chitanțele depuse în copie la dosar.

În raport de acest considerente, instanța de contencios administrativ și fiscal va admite acțiunea formulată de reclamanta SC

SRL, în contradictoriu cu pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice Harghita și în consecință, va dispune anularea parțială a Deciziei de impunere nr. / .2010 emisă de Activitatea de Inspecție Fiscală din cadrul Direcției Generale a Finanțelor Publice a Județului Harghita, cu privire la sumele de suma de lei taxa pe valoarea adăugată; suma de lei majorări de întârziere aferente taxei pe valoarea adăugată; suma de lei impozit pe profit; suma de lei majorări de întârziere aferente impozitului pe profit.

Totodată, pârâta urmează a fi obligată la modificarea pct. 2 din dispozitivul Deciziei nr. / .2010 de soluționare a contestației, în sensul anulării Deciziei de impunere nr. / .2010 pentru suma de lei reprezentând suma de lei taxa pe valoarea adăugată; suma de lei majorări de întârziere aferente taxei pe valoarea adăugată; suma de lei impozit pe profit; suma de lei majorări de întârziere aferente impozitului pe profit, inclusiv a dispoziției de reverificare.

În consecință, reclamanta urmează a fi exonerată de la plata obligațiilor fiscale stabilite prin Decizia de impunere nr. / .2010, cu excepția sumei totale de lei, reprezentând suma de lei impozit pe profit și suma de lei majorări de întârziere aferente impozitului pe profit.

Reclamanta nu a solicitat cheltuieli de judecată.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE:**

Admite acțiunea în contencios administrativ fiscal formulată de reclamanta SC SRL, cu sediul în , str.

, nr. , județ Harghita, în contradictoriu cu pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice Harghita, cu sediul în municipiul Miercurea Ciuc, str. Revoluției din Decembrie nr. 20, județul Harghita și în consecință:

Dispune anularea parțială a Deciziei de impunere nr. / .2010 emisă de Activitatea de Inspecție Fiscală din cadrul Direcției Generale a Finanțelor Publice a Județului Harghita, cu privire la sumele de:

- lei taxa pe valoarea adăugată;
- lei majorări de întârziere aferente taxei pe valoarea adăugată;
- lei impozit pe profit;
- lei majorări de întârziere aferente impozitului pe profit.

Obligă pârâta la modificarea pct. 2 din dispozitivul Deciziei nr. / .2010 de soluționare a contestației, în sensul anulării Deciziei de impunere nr. / .2010 pentru suma de lei reprezentând:

- lei taxa pe valoarea adăugată;
- lei majorări de întârziere aferente taxei pe valoarea adăugată;
- lei impozit pe profit;
- lei majorări de întârziere aferente impozitului pe profit,

inclusiv a dispoziției de reverificare.

Dispune exonerarea reclamantei S.C. S.R.L. de la plata obligațiilor fiscale stabilite prin Decizia de impunere nr. / .2010 - cu excepția sumei totale de lei reprezentând:

- lei impozit pe profit;
- lei majorări de întârziere aferente impozitului pe profit.

Fără cheltuieli de judecată

Cu drept de recurs în 15 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședința publică din .2012.

Președinte,

Grefier,

S.s. indescifrabil

s.s. indescifrabil